

**Uchwała komisji habilitacyjnej z dnia 16 marca 2023 r.
powołanej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne
wszczętym na wniosek dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej**

§ 1

Komisja habilitacyjna powołana przez Radę Naukową Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN uchwałą nr 3-9/e-212/2022 z dnia 8 grudnia 2022 r., działając na podstawie art. 221 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668) oraz Załącznika nr 1 do uchwały nr 216/e-211/2022 Rady Naukowej Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN im. Ludwika Hirszfelda z 13 października 2022 r., w którym określono szczegółowy tryb postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego przez Radę Naukową Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN im. Ludwika Hirszfelda, po zapoznaniu się z recenzjami i dokumentacją wniosku stwierdza, że aktywność naukowa oraz osiągnięcia naukowe, w tym cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych pod wspólnym tytułem: „Aktywność antyfogowa surowic chorych poddanych terapii fagowej” stanowią istotny wkład w rozwój dyscypliny naukowej nauki biologiczne.

Biorąc także pod uwagę, że Habilitantka wykazała się istotną aktywnością naukową w więcej niż jednej instytucji naukowej komisja habilitacyjna wyraża pozytywną opinię w sprawie nadania dr Marzannie Łusiak-Szelachowskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne, uznając spełnienie przesłanek warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1-3 wskazanej ustawy (głosów: 4 „za”, 3 „nie”, 0 „wstrzymujących się”).

UZASADNIENIE

Integralną częścią niniejszej uchwały jest załącznik stanowiący jej uzasadnienie.

§ 2

Na niniejszą uchwałę nie przysługuje zażalenie. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

prof. dr hab. Tadeusz Kaczorowski – przewodniczący

dr hab. Bogumiła Szponar - sekretarz

Załącznik
do Uchwały Komisji Habilitacyjnej
powołanej decyzją Rady Naukowej Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN
z dnia 8 grudnia 2022 r. w celu przeprowadzenia postępowania
w sprawie nadania dr Marzannie Łusiak-Szelachowskiej stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne

Sylwetka Habilitantki

Dr n. biol. Marzanna Łusiak-Szelachowska jest absolwentką Wydziału Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego. W 1994 roku obroniła pracę magisterską pt. „Spektrofotometryczna analiza anormalnego składnika widma cytochromowego mutantu oddechowego *Saccharomyces cerevisiae*” i uzyskała tytuł magistra biologii ze specjalnością mikrobiologia.

Od 1996 do chwili obecnej Habilitantka jest zawodowo związana z Instytutem Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. W latach 1996-2000 pracowała w Laboratorium Mikrobiologii Lekarskiej Zakładu Immunologii Chorób Zakaźnych Instytutu.

W 1999 roku uzyskała stopień doktora nauk biologicznych nadany przez Radę Naukową IITD PAN we Wrocławiu, na podstawie rozprawy zatytułowanej „Zdolność komórek krwi obwodowej pacjentów chorych na kiłę do wytwarzania niektórych cytokin”, realizowanej pod kierunkiem doc. dr hab. Jadwigi Podwińskiej.

Od 1 lutego 2000 r. do chwili obecnej pracuje w Laboratorium Bakteriofagowym IITD PAN, początkowo jako asystent, następnie adiunkt, obecnie jako specjalista badawczo-techniczny.

W skład przedstawionych osiągnięć naukowych wchodzi opatrzony syntetycznym omówieniem jednotematyczny cykl pięciu publikacji zatytułowany „Aktywność antyfazowa surowic chorych poddanych terapii fagowej”.

Ocena formalna nadesłanych materiałów

Komisja w składzie: prof. dr hab. Tadeusz Kaczorowski – przewodniczący (Uniwersytet Gdański), dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk - recenzent (Uniwersytet Gdański), dr hab. Lidia Piechowicz – recenzent (Gdański Uniwersytet Medyczny), prof. dr hab. Antoni Różalski - recenzent (Uniwersytet Łódzki), dr hab. Monika Radlińska - recenzent (Uniwersytet Warszawski), dr hab. Anna Pawlik - członek komisji (IITD PAN we Wrocławiu), dr hab. Bogumiła Szponar – sekretarz (IITD PAN we Wrocławiu) zapoznała się z kompletem materiałów dotyczących postępowania habilitacyjnego dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej: 1. wnioskiem do Rady Doskonałości Naukowej o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego; 2. kopia dyplomu doktora nauk biologicznych; 3. autoreferatem oraz wykazem osiągnięć naukowych stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej; 4. kopiami publikacji stanowiących wskazane przez Habilitantkę osiągnięcie naukowe w postaci monotematycznego cyklu czterech artykułów naukowych i jednego rozdziału w książce; 5. oświadczeniami współautorów prac włączonych do cyklu powiązanych tematycznie publikacji; 6. dokumentami potwierdzającymi osiągnięcia w więcej niż jednej jednostce; 7. dokumentem poświadczającym staż naukowy, 8. danymi kontaktowymi.

Komisja stwierdziła, że dokumentacja wniosku została przygotowana zgodnie z wytycznymi zawartymi w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478). Wszystkie dokumenty pod względem formalnym i edytorskim zostały przygotowane prawidłowo, w sposób umożliwiający ocenę. Wszyscy członkowie Komisji habilitacyjnej zapytani przez Przewodniczącego o przeprowadzenie kolokwium habilitacyjnego dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej uznali, że nie ma takiej potrzeby.

Recenzenci: dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk, dr hab. Lidia Piechowicz i prof. dr hab. Antoni Różalski przesłali recenzje, które zawierają ogólną pozytywną ocenę monotematycznego cyklu pięciu artykułów naukowych dr

Marzanny Łusiak-Szelachowskiej oraz pozostałych osiągnięć w postaci dorobku naukowego, natomiast dr hab. Monika Radlińska przedstawiła recenzję negatywną z adekwatnym uzasadnieniem. Krótkie opinie sporządził również członkowie komisji dr hab. Anna Pawlik i dr hab. Bogumiła Szponar.

Ocena osiągnięcia naukowego przedstawionego w postaci cyklu powiązanych tematycznie publikacji

Osiągnięciem naukowym jest opatrzone syntetycznym omówieniem jednotematyczny cykl pięciu publikacji zatytułowany „Aktywność antyfagowa surowic chorych poddanych terapii fagowej”. Cztery prace to publikacje oryginalne, opublikowane w latach 2014-2021, w czasopismach *Viral Immunology*, *Frontiers in Microbiology*, *Future Microbiology* oraz *Folia Microbiologica*, indeksowanych przez *Journal Citation Reports* od 1,446 do 4,076. Sumaryczny współczynnik wpływu (IF) prac wchodzących w skład osiągnięcia habilitacyjnego wyniósł 10,811, punktów MNiSW 205 (1 praca - 15 pkt. MNiSW; 2 prace – 35 pkt.; 1 - 40 pkt.; 1 - 80 pkt.), zaś rozdział pod tytułem: „*Humoral immune response to phage-based therapeutics*” ukazał się w książce „*Phage Therapy: A Practical Approach*” wydawnictwa Springer Nature Switzerland. Liczba cytowań według bazy Web of Science wyniosła 214 na dzień złożenia wniosku przez Habilitantkę.

Habilitantka jest pierwszą autorką w 3 publikacjach, w 2 jest na drugim miejscu wśród autorów, w 2 jest także autorką do korespondencji. W tych wieloautorskich pracach dr M. Łusiak-Szelachowska określiła swój wkład w ich powstanie jako „wiodący”.

Wszystkie powyższe prace tworzą jednolity ciąg tematyczny skoncentrowany na badaniu odpowiedzi układu immunologicznego pacjenta na terapię fagową i, jak podkreślali wszyscy recenzenci, cykl prac zaproponowany jako osiągnięcie przez dr Marzannę Łusiak-Szelachowską ściśle dotyczy tego tematu i jest bardzo ważny dla tego zagadnienia.

Głównym celem osiągnięcia naukowego Habilitantki było zbadanie aktywności antyfagowej surowic (AAS) pacjentów z infekcjami bakteryjnymi w czasie terapii fagowej oraz określenie czynników, które mogą mieć wpływ na powyższą aktywność. Dodatkowym celem było wyjaśnienie, czy istnieje korelacja między poziomem AAS i poziomem przeciwciał antyfagowych a wynikiem terapii fagowej. Wszyscy recenzenci zgodzili się, że kierunek badań obrany przez Habilitantkę jest odpowiedni oraz, jak podkreśliła dr hab. Lidia Piechowicz, „w dobie narastającej lekooporności bakterii i próbach wykorzystania bakteriofagów do terapii zakażeń bakteryjnych poznanie oddziaływań bakteriofagów nie tylko z komórkami bakteryjnymi, ale również z układem immunologicznym pacjenta oraz analiza czynników, które mogą wpływać na wyniki leczenia wydają się być kluczowe w planowaniu i prognozowaniu terapii. Połączenie w pracy kwestii poznawczych z potencjalnym praktycznym wykorzystaniem wyników jest bardzo dobrą kompilacją.”

Preparaty fagowe, które wykorzystuje się jako terapeutyki, po wprowadzeniu do organizmu osób chorych mogą indukować układ odpornościowy do produkcji przeciwciał antyfagowych. Ten skutek byłby niepożądany, gdyby powstające przeciwciała antyfagowe blokowały aktywność antybakteryjną fagów. Doniesienia opisujące badania zmierzające do określenia poziomu aktywności antyfagowych surowic osób zdrowych i chorych są nieliczne i tę lukę w wiedzy starają się wypełnić dane z prac badawczych IITD PAN. Badaniami objęto pacjentów poddanych terapii fagowej w latach 2010-2019 w Ośrodku Terapii Fagowej CM IITD PAN. Wybrano do badania chorych z różnymi infekcjami (zakażenia układu moczowego, tkanek miękkich, układu oddechowego), którym fagi aplikowano różnymi drogami (doustnie, miejscowo, doodbytniczo). Jak podsumowała dr hab. Monika Radlińska, „wnioski płynące z tych badań to między innymi (i) wykazanie, że częstość występowania wysokiego poziomu aktywności antyfagowej surowic chorych w czasie terapii fagowej zależy od rodzaju preparatu fagowego (fag monowalentny lub koktajl fagowy); (ii) wykazanie, że aktywność antyfagowa surowic chorych zależy od drogi podania faga; (iii) wykazanie korelacji pomiędzy poziomem przeciwciał antyfagowych IgG i IgM w surowicach chorych leczonych fagami a współczynnikiem inaktywacji faga (współczynnikiem K); (iv) wykazanie braku korelacji pomiędzy poziomem aktywności antyfagowej surowic chorych oraz przeciwciał antyfagowych w surowicach chorych w czasie

terapii fagowej a wynikiem terapii fagowej (nawet wysoki poziom neutralizacji fagów przez surowice nie wykluczał pozytywnego wyniku terapii fagowej)".

Dr hab. Lidia Piechowicz stwierdza: „Habilitantka przedstawiła do oceny cykl publikacji, który jest tematycznie spójny. Na podkreślenie zasługuje konsekwencja w realizacji obranego celu badań. Głównym narzędziem badawczym były: metoda płytkowa, wykorzystana przez Autorkę do oceny właściwości antyfagowych surowicy pacjentów leczonych fagami oraz metoda immunoenzymatyczna (ELISA) do oznaczania miana przeciwciał. Wymienione metody z powodzeniem są od dawna stosowane w badaniach naukowych, metoda ELISA również w badaniach diagnostycznych. Wprawdzie płytkowy test neutralizacji fagów znany jest od połowy XX wieku, lecz nadal jest główną metodą stosowaną w tym celu. Można sądzić, że Habilitantka posługuje się nią po mistrzowsku. Obrany cel badań udało się Habilitantce zrealizować, zaś potencjalnego wpływu właściwości antyfagowych surowic i poziomu przeciwciał na wyniki terapii fagowej nie udało się w pełni wykazać, ponieważ nie zaobserwowano korelacji pomiędzy poziomem przeciwciał antyfagowych w surowicach chorych a wynikiem terapii fagowej. Badania przyczyn tego zjawiska w opinii Recenzentki warte są kontynuowania. Recenzentka stwierdza, że mimo pewnej niekonsekwencji w omawianiu wyników nieścisłości te nie przekreślają pozytywnej oceny osiągnięcia naukowego, ponieważ w ocenie Recenzentki cykl publikacji dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny (nauki biologiczne) i spełnia wymagania habilitacyjne, ponadto wyniki uzyskane przez Habilitantkę mają wartość praktyczną, ponieważ można przełożyć je na lepszy dobór terapii fagowej i w konsekwencji podnieść jej efektywność.

Prof. Antoni Różalski w swojej recenzji przytoczył tezy i konkluzje artykułów stanowiących osiągnięcie i zakończył stwierdzeniem: „podsumowując osiągnięcie naukowe dr M. Łusiak-Szelachowskiej należy stwierdzić, iż wyniki w nim przedstawione są oryginalne, uzyskane w trakcie kompleksowych i wieloaspektowych badań, z wykorzystaniem różnorodnego materiału badawczego. Mają nie tylko znaczenie czysto poznawcze, bardzo ważne dla poznania mechanizmów oddziaływania fagów z makroorganizmem, ale też praktyczne, są zapewne wykorzystywane w ustalaniu strategii terapii fagowej dla kolejnych grup pacjentów Ośrodka Terapii Fagowej IITD PAN we Wrocławiu. Nie mam zastrzeżeń do merytorycznego wyboru publikacji do zbioru stanowiącego osiągnięcie badawcze Habilitantki, a wyniki badań stanowiące osiągnięcie naukowe dr M. Łusiak-Szelachowskiej, oceniam bardzo dobrze.”

Dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk analizując przedstawiony cykl prac stwierdza, że Habilitantka podjęła się „ciekawego, aczkolwiek bardzo sprecyzowanego, a nawet mocno ograniczonego pod względem metodologicznym zadania, którego celem było sprawdzenie, czy poziom antyfagowej aktywności surowic (AAS) pochodzących od chorych, u których zastosowano terapię fagową, jest uzależniony od typu infekcji, na którą pacjent był leczony, stanu immunologicznego pacjenta, rodzaju i dawki preparatu fagowego, drogi jego podania oraz czasu trwania samej terapii fagowej” i dalej „prowadzone przez Habilitantkę analizy sprowadzały się do zastosowania stosunkowo prostej i nieskomplikowanej techniki badawczej zwanej płytkowym testem neutralizacji fagów”. W dyskusji na temat oceny osiągnięcia naukowego podobnie wypowiada się dr hab. Monika Radlińska: „we wszystkich pracach oryginalnych schemat metodologiczny postępowania był dość podobny: dysponując zestawem surowic pacjentów poddanych uprzednio terapii fagowej, określano poziom ich aktywności antyfagowej płytkowym testem neutralizacji fagów (polegającym na połączeniu fagów z surowicą)”. Obie Recenzentki przytaczając metodykę tego testu zauważają, że zgodnie z oświadczeniem dr M. Łusiak-Szelachowskiej, jej udział we wszystkich badaniach eksperymentalnych, które doprowadziły do powstania artykułów włączonych w cykl polegał na planowaniu badań współczynnika K u chorych i zdrowych osób, badaniu poziomu współczynnika K u pacjentów poddanych terapii fagowej oraz udziale w analizowaniu danych, i choć „opisane we wchodzących w skład osiągnięcia habilitacyjnego publikacjach działania naukowe zostały zaplanowane w imponujący sposób i przeprowadzone z dużym rozmachem, bowiem obejmowały prowadzenie terapii fagowej u całkiem pokaźnej liczby pacjentów, ocenę

jej skuteczności, przygotowanie lizatów i wysoko oczyszczonych preparatów fagowych oraz badanie poziomu przeciwciał antyfagowych i inaktywacji fagów przez surowice pozyskane od chorych, to złożone przez Habilitantkę i współautorów oświadczenia jasno wskazują, że dr Marzanna Łusiak-Szelachowska była zaangażowana głównie w ostatni aspekt tych badań. Niestety przy ocenie osiągnięcia naukowego Habilitantki muszą wziąć pod uwagę również metodologię zaplanowanych i prowadzonych przez nią badań i pod tym względem oceniam je bardzo słabo. Uważam, że Habilitantka w bardzo okrojony sposób podeszła do analizy jakże ważnego materiału, który udało się pozyskać wskutek przeprowadzenia terapii fagowej u sporej grupy pacjentów” (dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk). Ponadto dr hab. Monika Radlińska zauważa, że „tylko w dwóch z czterech prac oryginalnych dr Łusiak-Szelachowska określiła swój udział w planowaniu badań współczynnika K jako wiodący. Znalazło to potwierdzenie w oświadczeniach współautorów, którzy wskazali na swój współudział w planowaniu badań współczynnika K; ponadto samo badanie poziomu współczynnika K było współwykonywane przez innego autora (artykuł 3). Dodatkowo, w każdej z prac co najmniej kilku współautorów (a niemal wszyscy w artykule 3) wskazali na udział w analizie danych. Niewykluczone, że analizowali oni jakąś inną część danych, niż ta której poświęciła się dr M. Łusiak-Szelachowska, ale nie zostało to w żadnym oświadczeniu sprecyzowane”. Na finalny kształt publikacji złożyła się: terapia fagowa (wybór, przeprowadzenie, dokonanie oceny rezultatów w całości prowadzona była przez grupę lekarzy, współautorów publikacji), izolacja i oczyszczenie preparatów fagowych użytych później w fagoterapii oraz badanie poziomu przeciwciał antyfagowych IgG, IgA i IgM oraz ich analizy; w oparciu o analizę oświadczeń współautorów i Habilitantki, kontynuuje Recenzentka, te eksperymenty i testy zostały wykonane przez inne osoby niż dr M. Łusiak-Szelachowska.

Dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk skupiła się z kolei na szczegółowym omówieniu uzyskanych przez Habilitantkę wyników i ocenie ich istotności wskazując na możliwości dodatkowych analiz, które dostarczyłyby wielu istotnych danych. Za najbardziej istotne osiągnięcia badawcze Habilitantki w odniesieniu do dalszych prac w kierunku wprowadzenia terapii fagowej jako standardowej metody leczenia, Recenzentka uznała wyniki z pracy 3 (w której Pani dr Marzanna Łusiak-Szelachowska jest autorką korespondencyjną) oraz pracy 2 i 4, świadczące o braku korelacji pomiędzy poziomem antyfagowej aktywności surowic pobranych od pacjentów poddanych terapii fagowej a wynikiem i skutecznością samej terapii. W ocenie Recenzentki uzyskane wyniki dają pewne nadzieje na powodzenie prób klinicznych oraz w przyszłości powszechne stosowanie terapii fagowej jako metody leczenia, gdyż nie potwierdziły obaw, że obserwowana w niektórych przypadkach wysoka immunogenność fagów oraz obecność w surowicach przeciwciał antyfagowych mogą wpłynąć negatywnie na stabilność fagów w badanym układzie i efekty działania samej terapii. Tę część recenzji kończy stwierdzeniem ”doceniam jednak fakt, iż w autoreferacie oraz oświadczeniach Habilitantka jednoznacznie i precyzyjnie określiła swoje zaangażowanie otwarcie przyznając się do udziału w planowaniu, wykonaniu oraz analizie wyników określonego typu doświadczeń we wszystkich przedstawionych do oceny pracach” i w konkluzji: „Finalnie, po długich i wnikliwych rozważaniach uznałam, że zgodnie z wymogiem zapisanym w art. 219 ust.1 pkt 2 Ustawy, dr Marzanna Łusiak-Szelachowska posiada w swoim dorobku osiągnięcia naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki biologicznej, w tym wymagany przepisami cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych.”

Z kolei w podsumowaniu tej części recenzji dr hab. Monika Radlińska zauważa, że „zgodnie z literą Ustawy osiągnięcia przedłożone do oceny mogą stanowić część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego”. Dlatego konieczne jest w przypadku prac współautorskich wyodrębnienie indywidualnego, merytorycznego udziału tej osoby w powstaniu danej pracy, i jest to warunkiem dokonania oceny osobistych osiągnięć stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny.” Recenzentka uznała, że w tym przypadku jasno został wyodrębniony indywidualny, merytoryczny udział Habilitantki w powstaniu danych

eksperymentalnych, ale nie uważa go za osiągnięcie stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny ponieważ „czynności, które się w tym działaniu zawierają, postrzegam jako czysto techniczne, a nie twórcze. Poza tym, w żadnym z artykułów nie wskazano, aby dr M. Łusiak-Szelachowska była odpowiedzialna za koncepcję pracy, ani że była jej pomysłodawcą”.

Dr hab. Monika Radlińska zauważa, że generalnie większość publikacji jest efektem prac zespołowych, jednakże w publikacjach przedstawionych jako osiągnięcie habilitacyjne od kandydata należałoby oczekiwać znaczącego wpływu na koncepcję badań, wykonania kluczowych analiz czy zajmowania pozycji lidera takiej publikacji. W konkluzji stwierdza „o ile publikacje przedstawione do cyklu same w sobie mogłyby być uznane za ‘oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, wnoszące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny naukowej’, o tyle indywidualny, merytoryczny udział Kandydatki w powstaniu tych prac nie może za osiągnięcie stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny być uznany.” W opinii dr hab. Moniki Radlińskiej wpływ Habilitantki na powstanie tego osiągnięcia (w tym na ogólną koncepcję badań), nie był dostatecznie znaczący aby przedłożony cykl publikacji został uznany za naukowe osiągnięcie habilitacyjne.

Przewodniczący poprosił o krótką opinię pozostałych członków komisji. Dr hab. Anna Pawlik przychyliła się do opinii dr hab. Bożeny Nejman-Faleńczyk i dr hab. Moniki Radlińskiej, że opisany przez Habilitantkę własny wkład w przedstawione prace jest podobny i polegał na udziale w zaplanowaniu badania poziomu neutralizacji fagów przez surowice ludzkie (określenie współczynnika K), na wiodącym udziale lub udziale w badaniu poziomu współczynnika K u pacjentów i osób zdrowych oraz na wiodącym udziale lub udziale w analizie danych i w przygotowaniu manuskryptów prac. Zdaniem dr hab. Anny Pawlik wątpliwości budzą dwa istotne aspekty, tj. czy wkład dr M. Łusiak-Szelachowskiej w powstanie prac miał charakter naukowy czy techniczny oraz czy wkład w przygotowanie prac zbiorowych został wystarczająco dobrze wydzielony, aby można było ocenić indywidualny wkład Habilitantki w osiągnięcie (art. 219 ust. 2 Ustawy). W omówieniu dr hab. Anna Pawlik wskazała podobnie jak Recenzentki, że Habilitantka przeprowadziła analizy poziomu neutralizacji bakteriofagów standardowo stosowaną techniką opisaną wiele lat temu, wykorzystując surowice leczonych bakteriofagami pacjentów Ośrodka Terapii Fagowej IITD PAN, nad którymi opiekę medyczną sprawowało duże grono doświadczonych lekarzy, a fagi były przygotowane przez innych członków zespołu, co jest ujęte w oświadczeniach. Jak podkreśla dr hab. Anna Pawlik, w szerszym kontekście badania nad związkiem terapii fagowej z odpowiedzią odpornościową były zaplanowane z udziałem innych naukowców, m.in. w ramach ich projektów grantowych, wymienianych w dokumentacji Habilitantki. Podsumowując ocenę wkładu Habilitantki w osiągnięcie naukowe dr hab. Anna Pawlik stwierdza, że w niektórych aspektach osiągnięcia, szczególnie dotyczących planowania badań nad przeciwciałami antyfagowymi, analizy danych i przygotowania manuskryptu, trudno jest wydzielić wkład Habilitantki w powstanie osiągnięcia od wkładu współautorów.

Dr hab. Bogumiła Szponar podkreśliła wysoką wartość naukową osiągnięcia dotyczącego zagadnień kluczowych dla terapii bakteriofagami praktykowanej w Centrum Medycznym IITD PAN - Ośrodku Terapii Fagowej, jego celowość i fakt, że potwierdza sukces badań Habilitantki. Była to praca dobrze przygotowanego i zgranego zespołu lekarzy-praktyków i badaczy dysponujących wiedzą i komplementarnymi umiejętnościami, co wynika z oświadczeń o udziale w publikacjach stanowiących osiągnięcie, jednak z punktu widzenia oceny indywidualnego wkładu Habilitantki z trudem wydzielić można - wymagany przez Ustawę - jej wiodący udział (dodatkowo współdzielony z innym autorem w trzech publikacjach) i oryginalne podejście badawcze, gdyż zasadniczo planowanie badań dotyczyło głównie oznaczenia jednego parametru - współczynnika inaktywacji faga K.

Reasumując, w odniesieniu do tej części obrad Recenzenci: dr hab. Lidia Piechowicz, prof. dr hab. Antoni Różalski przedstawili i omówili recenzje, które zawierają pozytywną ocenę monotematycznego cyklu pięciu artykułów naukowych dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej, dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk przedstawiła liczne krytyczne uwagi, ale w konkluzji również zawarła pozytywną ocenę osiągnięcia, natomiast dr hab. Monika

Radlińska przedstawiła recenzję negatywną z uzasadnieniem. Komisja stwierdziła, że osiągnięcie naukowe dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej w postaci cyklu 5 publikacji, odpowiada kryteriom stawianym kandydatom do stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne w ocenie trojga recenzentów, nie odpowiada tym kryteriom w ocenie jednego recenzenta.

Ocena aktywności naukowej i całości dorobku naukowego, oraz aktywności naukowej Habilitantki realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej

Dorobek naukowy dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej, z wyłączeniem prac wchodzących w skład habilitacji, obejmuje 47 prac, w tym 19 oryginalnych prac doświadczalnych i 28 poglądowych, o łącznym współczynniku oddziaływania IF 96,18 i punktami MNiSW 1149. Część z tych prac ukazała się w wysoko indeksowanych czasopismach o zasięgu międzynarodowym: *Antibiotics*, *Frontiers in Microbiology*, *Frontiers in Immunology*, *Cellular and Molecular Life Science*, *Microorganisms*.

Przed uzyskaniem stopnia doktora Habilitantka opublikowała w latach 1997-1999 dwie prace oryginalne, bez współczynnika oddziaływania IF, po uzyskaniu stopnia doktora w latach 2000-2022 była współautorem w 21 pracach oryginalnych i 29 pracach poglądowych o łącznym współczynniku oddziaływania IF 106,991 (IF 26,61 prace oryginalne i IF 80,381 prace poglądowe) i całkowitym dorobku wynoszącym MNiSW 1354 punkty. Habilitantka była pierwszym autorem w 7 pracach oryginalnych i 6 pracach poglądowych. Liczba cytowań wynosi 1135 według bazy *Scopus* (bez autocytowań 1048), według *Web of Science* 1081 (bez autocytowań 991). Index Hirscha wynosi zgodnie z bazą *Scopus* 17, a według bazy *Web of Science* 18. Jak stwierdzają dr hab. Lidia Piechowicz i prof. Antoni Różalski, dane te wskazują na znaczną aktywność publikacyjną Habilitantki, co świadczy o znaczącym dorobku naukowym, docenionym i dostrzeżonym przez środowisko naukowe.

W początkowym okresie pracy zainteresowania badawcze Habilitantki dotyczyły analizy zdolności komórek krwi obwodowej u pacjentów z kiłą do wytwarzania niektórych cytokin, w następnych latach skierowała swoje zainteresowania na bakteriofagi. Dr Marzanna Łusiak-Szelachowska podsumowała w autoreferacie wyniki opublikowanych badań dotyczących: obecności fagów *E. coli* w kale ludzi zdrowych oraz u pacjentów z chorobami przewodu pokarmowego (polipy jelit, choroba Leśniowskiego-Crohna, wrzodziejące zapalenie jelita grubego, rak jelita grubego); znaczenia fagów w ludzkim organizmie, w regulowaniu populacji bakteryjnej w jelicie i ich rolę w immunostymulacji (prace poglądowe, w których Habilitantka jest wiodącym autorem i pierwszym współautorem); wpływu czynników fizykochemicznych na aktywność wybranych fagów *Stenotrophomonas maltophilia* i *Citrobacter freundii*. W trzech kolejnych pracach przeglądowych Habilitantka opisała znaczenie fagów i lizyn w eradykacji biofilmu tworzonego w przebiegu zakażeń układu moczowego, zakażeń ortopedycznych, przyzębia, i u pacjentów z przewlekłym zapaleniu zatok w badaniach *in vivo* i *in vitro*. W jednej z prac przedstawiła mechanizmy synergizmu bakteriofagów z antybiotykami oraz możliwości zastosowania fagów i antybiotyków w terapii. Habilitantka pełniła wiodącą rolę w powstaniu powyższych prac.

Dr Marzanna Łusiak-Szelachowska jest współautorem 19 komunikatów przedstawianych na konferencjach krajowych i 35 komunikatów na konferencjach międzynarodowych.

W odniesieniu do wykazu prezentacji ustnych (referatów) na konferencjach, dr hab. Monika Radlińska stwierdza, że poza jedną wygłoszoną przez dr Marzannę Łusiak-Szelachowską przed doktoratem w kraju nie znalazła w dostarczonych materiałach innych wygłoszonych prezentacji na konferencjach krajowych i zagranicznych czy plakatów, zatem uznała, że Habilitantka nie była na nich obecna i nie prezentowała rezultatów swoich prac. Recenzentka zauważyła, że w świetle starań o posiadanie statusu samodzielnego pracownika naukowego tak znikoma aktywność związana z prezentowaniem swoich badań na konferencjach zagranicznych i krajowych jest niezrozumiała i oznacza słabą rozpoznawalność w środowisku naukowym.

Dr hab. Lidia Piechowicz i prof. Antoni Różalski podkreślają, że Habilitantka wykazała się znaczną aktywnością w realizacji projektów finansowanych ze źródeł zewnętrznych, ponieważ w latach 1998-2021 brała udział w 11 projektach krajowych jako wykonawca (10 projektów) i główny wykonawca (1 projekt).

W ocenie tego aspektu dr hab. Monika Radlińska uważa, że istotnym elementem ewaluacji kandydata do samodzielności naukowej jest ocena jego zdolności do pozyskiwania funduszy na realizację swoich pomysłów naukowych i w tym aspekcie Habilitantka ma bardzo ograniczone sukcesy, ponieważ dotychczas była wykonawczynią projektów badawczych innych naukowców, w dokumentacji nie ma informacji aby była kierownikiem projektu uzyskanego przez nią na drodze konkursu, ani informacji o próbach aplikowania o jakikolwiek grant zewnętrzny. Recenzentka podkreśla, że może to stwarzać trudności w budowie własnego zespołu badawczego, co jest bezpośrednio związane z umiejętnością zapewnienia stabilnego finansowania badań poprzez granty ze źródeł zewnętrznych. Fakt ten w opinii Recenzentki jest niezbędnym atrybutem samodzielnego pracownika naukowego, a ponieważ w żadnym miejscu autoreferatu dr Marzanna Łusiak-Szelachowska nie wspomina o planowanym w najbliższym czasie złożeniu projektu badań naukowych finansowanych w ramach otwartych konkursów, pozwala na niepokojący wniosek, że nie ma takich zamierzeń.

W ramach pracy naukowej Habilitantka podjęła współpracę z wieloma ośrodkami naukowymi na terenie kraju: z Instytutem Biochemii i Biofizyki PAN w Warszawie, Wydziałem Nauk Biologicznych Uniwersytetu Wrocławskiego (grant POIG), z Instytutem Ochrony Środowiska - Państwowy Instytut Badawczy w Warszawie, Politechniką Śląską w Gliwicach i Wojskowym Instytutem Higieny i Epidemiologii w Warszawie (grant NCBiR INNOTECH), współpracowała również z uczelniami medycznymi w Poznaniu (Katedra i Klinika Dermatologii UM), we Wrocławiu (Katedra Gastroenterologii i Hepatologii UM), oraz w Warszawie (Klinika Gastroenterologii UM).

Dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk zauważa, że we wskazanych przez Habilitantkę publikacjach, które powstały w innych jednostkach badawczych nie ma dowodów ani nawet informacji, że wiązały się one z choćby krótkim pobytem Habilitantki w tych jednostkach, a we wszystkich tych pracach dr Marzanna Łusiak-Szelachowska widnieje jako współautorka z afiliacją Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN we Wrocławiu. Dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk dodaje, że jako aktywność na innych uczelniach/instytucjach naukowych Habilitantka wskazała swój udział jako wykonawcy w grantach, jednak bez informacji o zakresie tego udziału, co w opinii Recenzentki nie pozwalało na odpowiednią ocenę tej aktywności.

Dr hab. Lidia Piechowicz zauważa, że chociaż w dostarczonych materiałach nie ma informacji o współpracy międzynarodowej, pozytywnie ocenia zaangażowanie Habilitantki, docenia także współautorstwo 3 zgłoszeń patentowych, w tym 1 międzynarodowego oraz nagrody zespołowe: cztery nadane przez Dyrektora IITD PAN za opublikowanie prac przeglądowych o najwyższym współczynniku wpływu (IF) i nagrodę National Geographic Travelery 2007 – „Naukowe Odkrycie Roku”.

W podsumowaniu dr hab. Lidia Piechowicz stwierdza, że dr Marzanna Łusiak-Szelachowska posiada znaczny, merytorycznie istotny i obszerny dorobek publikacyjny, dobrze opublikowany i cytowany, co świadczy o opanowaniu warsztatu naukowego przez Habilitantkę i możliwość prowadzenia samodzielnych badań. Opinia Recenzentki o osiągnięciach naukowo-badawczych jest pozytywna.

Dr hab. Monika Radlińska przytaczając dane dotyczące dorobku naukowego dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej (z wyłączeniem prac z cyklu) ocenia go jako ilościowo dobry, z dominującą rolą publikacji o charakterze przeglądowym. Prace te zostały opublikowane zarówno w czasopiśmie anglo- jak i polskojęzycznych o zróżnicowanym współczynniku wpływu (0,445 – 8,4) lub poza listą JRC. Artykuły są wieloautorskie, ale wkład Habilitantki w ich powstanie nie został podany. Recenzentka wyraziła opinię, że wskaźniki naukometryczne są przeciętne biorąc pod uwagę długość stażu naukowego Habilitantki. W konkluzji dr hab. Monika Radlińska pozytywnie oceniła działalność naukową dr Marzanny Łusiak-

Szelachowskiej, tj. wskaźniki wpływu IF, liczbę cytowań oraz indeks Hirscha, które uważa za wystarczające do rozpoczęcia starań o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego.

Podsumowując aktywność badawczą i dorobek naukowy dr M. Łusiak-Szelachowskiej poza przedstawionym w osiągnięciu naukowym prof. Antoni Różalski stwierdza, że jest on bogaty, wartościowy i spełnia wymagania dotyczące ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego. Zwraca uwagę duży dorobek współautorski Habilitantki po doktoracie w formie artykułów przeglądowych lub rozdziałów w książkach, co wskazuje to nie tylko na dużą aktywność na tym polu, ale też na pozycję zespołu, w którym pracuje i znaczenie tematyki prezentowanej w tych pracach.

Dr hab. Monika Radlińska nadmieniła, że w dostarczonych materiałach nie podano, aby Habilitantka była kiedykolwiek członkinią komitetu naukowego konferencji, uczestniczyła w panelach eksperckich, komitetach redakcyjnych i ciałach doradczych, aby miała członkostwo w towarzystwie naukowym lub była recenzentką w międzynarodowych lub krajowych pismach naukowych. Podsumowując, w opinii Recenzentki działalność organizacyjna i zawodowa wypada najslabiej, Habilitantka nie ma doświadczenia w prowadzeniu badań w zagranicznych ośrodkach naukowych i w rozpowszechnianiu wyników naukowych na międzynarodowych konferencjach, co rzutuje na jej rozpoznawalność w międzynarodowym środowisku naukowym. Nic nie wskazuje na zdolność Kandydatki do samodzielnego prowadzenia i inicjowania badań naukowych, oraz na plany założenia lub rozwijania własnego zespołu badawczego.

Dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk wysoko ocenia miesięczny staż naukowy, który Habilitantka odbyła na Uniwersytecie Wrocławskim w Zakładzie Biologii Patogenów i Immunologii. W opinii Recenzentki Habilitantka trafiła do bardzo dobrego zespołu, którego kierownikiem jest światowej klasy specjalistka w dziedzinie mikrobiologii, prof. dr hab. Zuzanna Drulis-Kawa. Staż dotyczył różnorodnych metod, m.in. oznaczania aktywności depolimeraz fagowych, techniki produkcji rekombinowanych depolimeraz fagowych i wprowadzania mutacji w ich genach, techniki klonowania genów oraz metod oczyszczania białek. Praca badawcza na Uniwersytecie Wrocławskim zaowocowała wspólnym artykułem przeglądowym w *Journal of Biomedical Science* (IF 12,7), w którym Habilitantka jest pierwszą i korespondującą autorką. Dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk wyraziła opinię, że nowe doświadczenie i umiejętności metodologiczne, które Habilitantka zdobyła podczas stażu oraz nawiązana współpraca pozwalają przypuszczać, że w przyszłości Habilitantka sięgnie po nowe techniki. Recenzentka zwróciła uwagę, że staż był zdecydowanie zbyt krótki (1 miesiąc), a znaczna ilość poznanych przez Habilitantkę metod badawczych może wskazywać na ograniczony stopień ich opanowania, ponadto w dokumentacji Habilitantki brak pracy oryginalnej będącej efektem tego stażu oraz informacji o kontynuacji współpracy i dalszych planach publikacyjnych.

W konkluzji tej części recenzji dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk stwierdziła, że biorąc pod wnikliwą rozwagę stosunkowo długi okres czasu po uzyskaniu przez Habilitantkę stopnia doktora i fakt, że wymagana obecnymi przepisami aktywność realizowana w innych instytucjach naukowych jest stosunkowo niedawnym warunkiem koniecznym do uzyskania stopnia doktora habilitowanego, uznaje aktywność naukową Habilitantki realizowaną na więcej niż jednej uczelni czy instytucji naukowej za wystarczająco istotną.

Podsumowując tę część recenzji dr hab. Monika Radlińska stwierdziła, że Ustawa niewystarczająco precyzuje wymagania dotyczące tego punktu, ale jako recenzent bardzo wysoko ocenia dorobek naukowy Habilitantki w zakresie publikacji, natomiast aktywność konferencyjną i działanie na rzecz innej jednostki nie ocenia pozytywnie. Ponadto, mimo, że nie jest to punkt obowiązkowy, wielu kandydatów do stopnia doktora habilitowanego przedstawia w swoim autoreferacie plany naukowe i w opinii Recenzentki jest to dobre podejście, pokazujące pomysły Habilitanta na dalszy rozwój swojej (samodzielnej) kariery naukowej. Jak zauważyła Recenzentka, dr Marzanna Łusiak-Szelachowska nie skorzystała z takiej możliwości.

O opinii w punkcie dotyczącym innej aktywności naukowej poproszono także pozostałych członków komisji.

Dr hab. Bogumiła Szponar stwierdziła, że przedstawiona dokumentacja pozostałych osiągnięć naukowych dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej pozwala na uznanie wyjątkowej sumienności i pracowitości Habilitantki, zaangażowania w harmonijną pracę zespołu badawczego, z którym związana jest od czasu uzyskania stopnia doktora nauk biologicznych i potwierdza, jak ważną rolę pełni w tej strukturze. Trudnym zadaniem jest jednak rzetelne wskazanie samodzielnych projektów badawczych, zaplanowanych we własnym zespole lub we współpracy z zewnętrznymi partnerami, których organizatorem, kierownikiem i osobą nadzorującą postęp prac byłaby Habilitantka. Dr hab. Bogumiła Szponar dodała, że w jej opinii wymagania zawarte w zakresie Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce w licznych punktach nie są spełnione w stopniu wystarczającym do pozytywnego opiniowania tej części dorobku Habilitantki.

Dr hab. Anna Pawlik stwierdziła, że przedstawione przez Habilitantkę dokumenty oraz spis wielu publikacji, których Habilitantka jest współautorem, świadczą o tym, że dr Łusiak-Szelachowska jest niezwykle cennym pracownikiem i członkiem dużego zespołu naukowego. Dr hab. Anna Pawlik wskazała, że w jej opinii w zakresie dokumentów o istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej instytucji naukowej Habilitantka przedstawiła wykaz prac naukowych i umów grantowych jako dowód na aktywność prowadzoną w więcej niż jednej instytucji naukowej, jednak zauważa się tu mylne zrozumienie aktywności naukowej prowadzonej w co najmniej dwóch instytucjach naukowych ze współpracą naukową prowadzoną przez pracowników dwóch jednostek naukowych. Według przedstawionych dokumentów jedynym miejscem aktywności Habilitantki w tym okresie był Instytut Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN i jako pracownik tej instytucji występuje w publikacjach. W odniesieniu do odbycia miesięcznego stażu naukowego w Zakładzie Biologii Patogenów i Immunobiologii Uniwersytetu Wrocławskiego dr hab. Anna Pawlik zauważyła, że Ustawa nie określa limitu czasowego ani formy tej aktywności naukowej, jednakże w jej opinii staż ten nie spełnia wymogu „istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej (...)”, bo tak krótki, jednomiesięczny, i według jej oceny bardzo podstawowy w swoim zakresie staż nie może być uznany za istotną aktywność naukową doświadczonego, bo występującego z wnioskiem habilitacyjnym, naukowca, tym bardziej, że większość technik, z którymi zapoznała się Habilitantka podczas stażu, jest rutynowo stosowana w różnych laboratoriach Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN.

W podsumowaniu Komisja stwierdziła, że całkowity dorobek naukowy Marzanny Łusiak-Szelachowskiej spełnia wymogi stawiane kandydatom do stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne w ocenie trojga recenzentów i częściowo odpowiada tym kryteriom w ocenie jednego recenzenta.

Ocena dorobku organizacyjnego, dydaktycznego i popularyzatorskiego

Działalność dydaktyczna dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej została oceniona pozytywnie przez wszystkich recenzentów, podkreślano szereg aktywności dydaktycznych, w tym opiekę na trzema pracami magisterskimi i jedną inżynierską studentów uczelni wrocławskich, a także opiekę nad studentami odbywającymi praktyki, mimo że nie jest nauczycielem akademickim. Recenzenci docenili również aktywną działalność popularyzatorską Habilitantki, obejmującą organizację pokazów i wykładów w ramach Dolnośląskiego Festiwalu Nauki w latach 2001-2010.

W odniesieniu do osiągnięć naukowych, pozostałych osiągnięć naukowych dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej oraz jej dorobku organizacyjnego, dydaktycznego i popularyzatorskiego wypowiedział się podczas prowadzonej dyskusji Przewodniczący prof. dr hab. Tadeusz Kaczorowski, który przychylił się do pozytywnej oceny wartości naukowej osiągnięcia, podkreślił znaczący całkowity dorobek naukowy Habilitantki oraz pozytywnie podsumował aspekty dydaktyczne i jej działalność popularyzatorską.

Wniosek końcowy

W podsumowaniu Komisja stwierdza, że osiągnięcia naukowe dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej wnoszą istotny wkład w rozwój reprezentowanej przez nią dyscypliny. Habilitantka posiada doświadczenie w realizacji projektów badawczych, ale nie posiada doświadczenia w kierowaniu projektem grantowym. Aktywność naukowa prowadzona w więcej niż jednej instytucji naukowej zrealizowana jako jednomiesięczny staż na Uniwersytecie Wrocławskim wzbudziła wątpliwości ze względu na krótki okres i zakres tematyczny stażu.

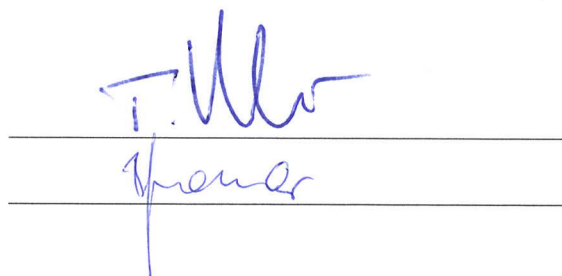
Komisja stwierdza, że dostarczona dokumentacja spełnia wymogi stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne zgodnie z wymaganiami Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2021 r. poz. 478) w opinii trojga recenzentów i nie spełnia w opinii jednego recenzenta.

Głosowanie za pozytywnym zaopiniowaniem i poparciem wniosku o nadanie dr Marzannie Łusiak-Szelachowskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne odbyło się w trybie jawnym, w pełnym składzie komisji. Wyniki głosowania przedstawiały się następująco: oddano 7 głosów, 4 głosy za poparciem wniosku, 3 głosy przeciw poparciu wniosku.

Komisja habilitacyjna przedkłada Radzie Naukowej Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej im. Ludwika Hirszfelda PAN we Wrocławiu podjętą uchwałę popierającą wniosek o nadanie dr Marzannie Łusiak-Szelachowskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne.

prof. dr hab. Tadeusz Kaczorowski – przewodniczący

dr hab. Bogumiła Szponar - sekretarz

The image shows two handwritten signatures in blue ink. The top signature is for Tadeusz Kaczorowski, and the bottom signature is for Bogumiła Szponar. Both signatures are written over two horizontal lines.

prof. dr hab. Antoni Różalski - recenzent

dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk - recenzent

dr hab. Lidia Piechowicz - recenzent

dr hab. Monika Radlińska - recenzent

dr hab. Anna Pawlik – członek komisji

**Protokół z posiedzenia komisji habilitacyjnej z dnia 16 marca 2023 r.
powołanej w postępowaniu
w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w
dyscyplinie nauki biologiczne,
wszczętym na wniosek dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej**

Posiedzenie komisji habilitacyjnej odbyło się w dniu 16 marca 2023 roku o godz. 15.30 w Instytucie Immunologii i Terapii Doświadczalnej PAN we Wrocławiu z użyciem platformy wideokonferencyjnej MS Teams. Komisja obradowała w składzie: prof. dr hab. Tadeusz Kaczorowski - przewodniczący komisji, dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk - recenzent komisji, dr hab. Lidia Piechowicz - recenzent komisji, dr hab. Monika Radlińska - recenzent Komisji, prof. dr hab. Antoni Różalski - recenzent komisji, dr hab. Anna Pawlik - członek komisji, dr hab. Bogumiła Szponar - sekretarz komisji. Komisja obradowała w pełnym siedmioosobowym składzie.

Posiedzenie przebiegało według następującego porządku:

1. Otwarcie posiedzenia i prezentacja członków komisji.
2. Przedstawienie propozycji porządku posiedzenia, przyjęcie przez głosowanie.
3. Dotychczasowy przebieg postępowania- sekretarz komisji.
4. Prezentacja sylwetki naukowej Habilitantki - sekretarz komisji.
5. Głosowanie jawne w sprawie podjęcia decyzji o przeprowadzeniu kolokwium habilitacyjnego.
6. Prezentacja recenzji i omówienie ich konkluzji oraz przedstawienie opinii przez wszystkich członków komisji i dyskusja w zakresie oceny osiągnięcia naukowego przedstawionego w postaci cyklu publikacji.
7. Prezentacja recenzji i omówienie ich konkluzji oraz przedstawienie opinii przez wszystkich członków komisji i dyskusja w zakresie pozostałego dorobku naukowego w tym istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni/institucji naukowej.
8. Prezentacja recenzji i omówienie ich konkluzji oraz przedstawienie opinii przez wszystkich członków komisji i dyskusja w zakresie dorobku dydaktycznego, działalności organizacyjnej i popularyzatorskiej.
9. Podsumowanie recenzji, opinii i dyskusja dotycząca osiągnięć w przedmiotowym postępowaniu habilitacyjnym.
10. Głosowanie uchwały komisji.
11. Informacja o przygotowaniu dokumentów.
12. Zakończenie posiedzenia.

Przedstawiony przez sekretarza komisji habilitacyjnej program posiedzenia został przyjęty przez wszystkich członków komisji w zaproponowanej formie, jednogłośnie w głosowaniu jawnym.

Przystępując do oceny osiągnięcia naukowego Habilitantki wszyscy członkowie komisji habilitacyjnej potwierdzili, że zapoznali się z pełną dokumentacją wniosku Habilitantki oraz ze sporządzonymi recenzjami:

Prowadzący posiedzenie przewodniczący Komisji, prof. dr hab. Tadeusz Kaczorowski, na wstępie poprosił sekretarza komisji dr hab. Bogumiłę Szponar o krótkie przedstawienie sylwetki naukowej Habilitantki oraz o zreferowanie dotychczasowego harmonogramu postępowania habilitacyjnego dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej.

Następnie prof. Tadeusz Kaczorowski poprosił recenzentów powołanych w tym postępowaniu o przedstawienie oceny osiągnięcia naukowego będącego podstawą do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego oraz pozostałych aktywności naukowych dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej.

Wszyscy recenzenci w tym postępowaniu: dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk, dr hab. Lidia Piechowicz, dr hab. Monika Radlińska i prof. Antoni Różalski przedstawili swoje oceny i w pełni podtrzymali uwagi i konkluzje zawarte w recenzjach.

Recenzenci: dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk, dr hab. Lidia Piechowicz, i prof. Antoni Różalski w konkluzji swojej oceny podkreślali, że osiągnięcia naukowe dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej mają wysoką wartość merytoryczną oraz istotny wpływ na rozwój dyscypliny jaką są nauki biologiczne i tym samym spełniają wymogi Ustawy. Dr hab. Monika Radlińska uznając, że osiągnięcie nie spełnia wymogów Ustawy zauważyła, że wyodrębnienie indywidualnego wkładu Habilitantki bądź wykazanie funkcji lidera w opublikowanych pracach stanowiących osiągnięcie naukowe było trudnym zadaniem, ponieważ ich współautorzy w oświadczeniach wskazywali na swój bardzo znaczny udział na etapie koncepcji, pisania i korekty pracy.

Na prośbę Przewodniczącego opinię o osiągnięciu naukowym w postaci monotematycznego cyklu publikacji przedstawili pozostali członkowie komisji. Dr hab. Anna Pawlik przyłączyła się do zdania recenzentów o wysokiej wartości merytorycznej publikacji stanowiących osiągnięcie, wskazała jednocześnie na zasadniczo techniczny wkład Habilitantki w ich powstanie; w ocenie dr hab. A. Pawlik jest to niewystarczające dla spełnienia wymogów Ustawy. Dr hab. Bogumiła Szponar podkreśliła bardzo dużą wartość zespołowej pracy autorów dla skutecznej terapii bakteriofagami zaznaczając, że analiza oświadczeń o indywidualnym wkładzie Habilitantki w odniesieniu do oświadczeń innych autorów w opinii dr hab. B. Szponar nie daje podstawy do uznania tego wkładu za wystarczający do spełnienia wymagań Ustawy.

Przewodniczący komisji prof. Tadeusz Kaczorowski zauważył, że Habilitantka nie kierowała własnym projektem, ale podkreślił rolę Habilitantki jako autora korespondencyjnego oraz pierwszego autora, co świadczy w jego opinii o znaczącym wkładzie w sformułowanie koncepcji badawczej oraz w rozwiązanie problemu naukowego, a następnie powstaniu artykułów; podkreślił także wysoką liczbę cytowań pierwszej pracy (Łusiak-Szelachowska i in., 2014, *Viral Immunology*, 6:295-304) i przytoczył znaczący udział Habilitantki wykazywany w artykułach z cyklu prac stanowiących osiągnięcie naukowe w postaci monotematycznego cyklu publikacji. Prof. T. Kaczorowski stwierdził, że osiągnięcie to spełnia warunki Ustawy.

Następnie wywiązała się dyskusja na temat innych osiągnięć naukowych w zakresie pozostałego dorobku naukowego Kandydatki, jej osiągnięć organizacyjnych i dydaktycznych oraz współpracy naukowej. Osiągnięcia naukowe dr Marzanny Łusiak-Szelachowskiej zyskały uznanie komisji z uwagi na wysoki współczynnik wpływu (IF). Recenzenci wskazali na znaczną liczbę doniesień konferencyjnych, przy braku aktywnego udziału w prezentacjach i wystąpieniach. Członkowie komisji docenili udział w licznych projektach badawczych, zauważając brak grantów własnych. Wymóg Ustawy dotyczący istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni/instytucji naukowej i zakres współpracy naukowej członkowie komisji ocenili niejednorodnie, podobnie jak staż, który Habilitantka odbywała na Uniwersytecie Wrocławskim. Zdania były podzielone, wskazywano na brak informacji o zagranicznej współpracy lub pobycie naukowym. W konkluzji dr hab. Lidia Piechowicz, dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk, prof. Antoni Różalski, dr hab. B. Szponar i prof. Tadeusz Kaczorowski ocenili osiągnięcia naukowe w ramach pozostałego dorobku naukowego i aktywność naukową Habilitantki realizowaną w więcej niż jednej uczelni/instytucji naukowej jako spełniające wymagania Ustawy, zaś dr hab. Monika Radlińska i dr hab. Anna Pawlik jako nie spełniające. Wszyscy członkowie komisji pozytywnie opiniowali dorobek dydaktyczny i popularyzatorski Habilitantki.

Po wyczerpaniu głosów w dyskusji Przewodniczący prof. Tadeusz Kaczorowski zarządził odczytanie Uchwały komisji, następnie poddał pod głosowanie Uchwałę wraz z uzasadnieniem (Załącznik) zawierającym opinię komisji w sprawie wniosku o nadanie dr Marzannie Łusiak-Szelachowskiej stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne.

Członkowie komisji w głosowaniu jawnym przyjęli Uchwałę (4 głosy za przyjęciem, 3 głosy za odrzuceniem, brak głosów wstrzymujących się).

W związku z tym, że posiedzenie komisji realizowane było w trybie wideokonferencyjnym, uzgodniono następnie sposób obiegu dokumentów zapewniający akceptację dokumentów wytworzonych w toku prac komisji przez wszystkich jej członków.

Wobec braku dalszych głosów w dyskusji prof. Tadeusz Kaczorowski, przewodniczący, zamknął posiedzenie komisji habilitacyjnej.

prof. dr hab. Tadeusz Kaczorowski - przewodniczący Komisji

dr hab. Bogumiła Szponar - sekretarz Komisji

Treść Protokołu zaakceptowali członkowie komisji habilitacyjnej

dr hab. Bożena Nejman-Faleńczyk - recenzent Komisji

dr hab. Lidia Piechowicz - recenzent Komisji

dr hab. Monika Radlińska - recenzent Komisji

prof. dr hab. Antoni Różalski - recenzent Komisji

dr hab. Anna Pawlik - członek komisji